

Още въ първия денъ ний стигнахме въ г. Ямболъ. И тоя градъ бѣше пострадалъ, както и другитѣ градища. Само тукъ-тамъ се виждаха съвсѣмъ оцѣлѣли къщи. Отъ Ямболъ се опжтихме, прѣзъ Къжжлъ-Агачъ, за по нататъкъ.

Врѣмето бѣше топло. Пролѣтния снѣгъ вече отдавно бѣ се растопилъ, и нивята и ливадитѣ бѣха покрити съ зелено покривало отъ посѣвитѣ и изникналата трѣва. Сладкопойнитѣ чучулиги високо се издигаха и огласяваха пролѣтния денъ съ своитѣ трели.. Но за туй пѣкъ пѣтя бѣше ужасенъ. Страхъ ни бѣше да не останемъ безъ конѣе, които едвамъ си измѣк-ваха краката отъ дълбоката клисава калъ. Особенно ужасенъ бѣше пѣтя до Къжжлъ-Агачъ. При всичко, че имаме кроки, ний сбъркахме пѣтя и отидохме въ с. Драмали, вмѣсто Казладжи-къой. Може би ний още много щѣхме да се лутае на самъ-на татъкъ, ако да се не срѣщаха пѣтници за Едрене и обратно.

При всичко, че ний бѣхме съ конѣе, нѣкои отъ пѣтницитѣ не само вървѣха съ насъ; но и ни испрѣварваха.

— Отъ кждѣ идите. кждѣ отивате? запитвахъ азъ обикновенно пѣтницитѣ.

— Отиваме, господине, на долу, къмъ Едрене, отговаряха едни. Имало, казватъ, на татъкъ много добитъкъ, искаме да си купимъ по нѣкоя и друга глава, защото Турцитѣ откараха нашия. Зеръ, имаме си на прѣдъ овцици, биволи, крави; всичко ни бѣше далъ Господъ, а сега ей тъй, съвсѣмъ голи останахме. Ето пролѣтъта отдавно настѣпи, а ний—сиромашъта нѣмаме съ какво нивята си да изоремъ.

— Отиваме да търсимъ момчетата, братята си и проч., казваха други; Турцитѣ много български свѣтъ закарали къмъ Едрене.

Нѣкои отъ тия пѣтници бѣха отъ къмъ Сливенско.

— Ами въ Сливенско нѣма ли добитъкъ да си купите? запитвахъ азъ селенитѣ.

— Има, господине, какъ да нѣма; но повечето отъ добитъка е въ чорбаджийски рѣцѣ, отговори единъ. Онзи денъ ходихъ при дѣдо Желю и Пахайотъ